GHID DE STUDIU

TEAMA DE EȘEC

Cum să înfrunți eșecul și să te ridici din nou prin puterea lui Dumnezeu

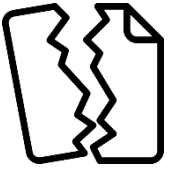


COLTON CORTER

Teama de eșec



COLTON CORTER



TEAMA DE EȘEC

Cum să înfrunți eșecul și să te ridici
din nou prin puterea lui Dumnezeu

MAGNA GRATIA
DASCĂLU, 2026

TEAMA DE EȘEC. CUM SĂ ÎNFRUNȚI EȘECUL ȘI SĂ TE RIDICI DIN NOU PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU

Colton Corter

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Fear of Failure: How to Face Failure and Rise Again with God's Strength,* de Colton Corter, The Mentoring Project, 2026. Tradus și publicat cu permisiunea The Mentoring Project – https://thementoringproject.com/

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-365-2 (pdf); 978-630-351-366-9 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi" (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Partea întâi. Făpturi care dau greș, Creator infailibil 7

Partea a doua. Un lung șir de oameni care au dat greș 21

Partea a treia. Un eșec mai mare decât credeai 37

Partea a patra. Vestea bună pentru cei care au eșuat 49

Partea a cincea. Cazi, luptă, iar cazi, iar luptă 61

Încheiere 77

Despre MAGNA GRATIA



PARTEA ÎNTÂI.
FĂPTURI CARE DAU GREȘ, CREATOR INFAILIBIL

Bun, hai să lămurim din capul locului un lucru: dacă citești aceste rânduri, ai dat greș.

Dar nu-ți face griji, pentru că și eu am gustat din eșec! Nimeni din istoria omenirii nu poate spune cu sinceritate că a reușit în tot ceea ce a încercat să facă (cu o singură excepție specială, și vom vorbi despre asta mai târziu). Eu mă întreb dacă nu cumva vestea aceasta nu este înviorătoare, într-un fel, pentru tine.

Crezi că ești singurul care dă greș pe aici? Nici pe departe. Eșecul ne leagă pe noi, oamenii, pentru că noi nu suntem Dumnezeu. Și cu cât vorbim mai sincer despre teama de eșec, cu atât ne dăm seama că ne aflăm cu toții în aceeași barcă.

DOUĂ FELURI DE EȘEC

Înainte să mergem mai departe, trebuie să facem deosebirea între două feluri de eșec: eșecul care ține de condiția noastră de făpturi create și eșecul spiritual. Eșecul spiritual înseamnă că nu facem ceea ce Dumnezeu ne spune să facem. Cea mai mare parte a acestui ghid de studiu va aborda acest tip de eșec.

Dar nu toate eșecurile sunt la fel. Nu toate sunt din vina noastră, cel puțin nu în același fel. Uneori dăm greș pentru că suntem păcătoși; alteori, pentru că suntem făpturi create. Noi am fost creați după chipul lui Dumnezeu, dar asta nu înseamnă că suntem Dumnezeu. Eșecul care ține de condiția noastră de făpturi apare atunci când încercăm ceva și nu reușim, chiar dacă ne-am străduit mult și am avut motivații bune, și asta pur și simplu pentru că

suntem oameni. Înțelegerea acestei deosebiri este unul dintre primii pași pentru a învăța din eșec, în loc să ajungem să fim zdrobiți de el.

Deosebirea dintre eșecul spiritual și eșecul care ține de condiția noastră de făpturi create are rolul de a te ajuta să răspunzi potrivit la eșecurile din viața ta. Invariabil vei avea momente când vei da lucrurile peste cap și poți ști cu siguranță că nu totul va merge întotdeauna așa cum vrei tu. Iar dacă încerci să pui fiecare eșec pe seama unei atitudini sau acțiuni păcătoase, te vei aduce singur la disperare. Lucrurile nu sunt atât de simple. Viața într-o lume decăzută ne aduce aminte neîncetat că noi nu suntem Dumnezeu. Înțelegerea acestui adevăr deschide discret și o cale spre învingerea fricii de eșec, deoarece ne ajută să înțelegem că unele nereușite apar pur și simplu din faptul că suntem oameni.

SĂ-L CUNOAȘTEM DIN NOU PE DUMNEZEU

Pentru că tot vorbim despre Dumnezeu, să ne oprim puțin asupra Lui. Dacă ești ca mine, probabil că ai tendința să presupui că Dumnezeu este doar o versiune mai mare și mai bună a ta. Desigur, tu n-ai exprima asta niciodată chiar în acest fel. Dar fii sincer: nu cumva ești tentat să privești diferența dintre tine și Dumnezeu ca pe una de cantitate, nu de natură? Nouă ne este atât de ușor să ne purtăm de parcă Universul ar fi un concurs de câini de tip Westminster: ne considerăm din aceeași rasă cu Domnul, chiar dacă am recunoaște că El ar trebui să câștige premiul întâi.

Dar, drag prieten, nimic nu poate fi mai greșit. Dumnezeu nu este ca noi. El aparține unei categorii aparte, numită pur și simplu „Dumnezeu". Este adevărat că noi am fost creați după chipul Lui, dar, în cel mai fericit

caz, noi nu suntem decât o reflectare palidă a slavei Sale felurite. Nu este nimeni asemenea lui Dumnezeu. Nici tu, nici eu. El este Creatorul; noi suntem făpturile create de El.

O parte dintre eșecurile tale pot fi puse pe seama faptului că te afli de partea „făpturii create" în deosebirea dintre Creator și ele. Dumnezeu nu dă greș, pentru că El este Dumnezeu, și dacă ar da greș, n-ar mai fi cine este și cine a fost dintotdeauna. Hai să ne gândim la câteva motive pentru care noi dăm greș și la motivul pentru care Dumnezeu nu poate da greș tocmai pentru că El este Dumnezeu.

CINCI MOTIVE PENTRU CARE NOI DĂM GREȘ, IAR DUMNEZEU NU

În primul rând, Dumnezeu este *act pur*. Știu că sună puțin abstract, dar mai ai puțină răbdare. Puține lucruri dor mai mult

decât potențialul neîmplinit. Eșecul doare cel mai tare atunci când, la început, totul pare promițător. Din păcate, potențialul nostru are două laturi. Noi putem deveni mai buni, dar și mai răi. Distanța dintre ceea ce sperăm și ceea ce se petrece în realitate alimentează adesea *teama de eșec* și ne face să uităm de ce *eșecul este important* pentru creșterea noastră.

Oricât de ciudat ar părea să scriu asta, este totuși un lucru adevărat: Dumnezeu nu are potențial neîmplinit. El nu trebuie să devină ceva, pentru că deja este. El nu are nevoie să înceapă ceva nou și nici să devină o versiune mai bună a Sa. Fiecare aspect al perfecțiunii Sale infinite se manifestă în orice clipă, pe deplin și în toate aspectele. El n-ar putea deveni mai bun nici dacă ar încerca și, cu siguranță, nu ar putea deveni rău. El pur și simplu este.

În al doilea rând, Dumnezeu este *sfânt*. Știu că am spus că în această parte ne vom gândi la eșecurile făpturilor create, dar nu poți vorbi despre Dumnezeu fără să amintești de sfințenia Lui. Ce este sfințenia lui Dumnezeu? Ei bine, ea este angajamentul Său lăuntric față de tot ceea ce este drept. În ultimă instanță, sfințenia Lui este devotamentul față de Sine și față de slava Sa, pentru că El este cel mai minunat din tot Universul și de dincolo de el.

Dumnezeu nu iubește nimic mai mult decât Se iubește pe Sine. El este desăvârșit de drept, fiind în Sine standardul dreptății. El nu caută niciodată să o ia pe scurtături morale. Tot ce face, tot ce gândește și tot ce iubește El se aliniază pe deplin la puritatea Sa veșnică, strălucitoare și frumoasă.

În al treilea rând, Dumnezeu este *suficient în Sine*. Dacă noi n-am avea nevoi, n-am

da greș. Dacă am găsi în noi înșine tot ce avem nevoie (sau tot ce ne dorim), n-ar mai fi nevoie să căutăm împlinirea în afara noastră. Noi ne străduim să obținem lucruri bune și uneori ne străduim să obținem lucruri rele. Sau ne dorim lucruri bune din motive greșite. Lipsurile sau nevoile ne împing să acționăm, dar acțiunile noastre nu produc întotdeauna rezultatul dorit. Aici devine important să știm cum *să gestionăm eșecul*: trebuie să recunoaștem că limitele noastre fac parte din condiția noastră și nu sunt întotdeauna de natură morală.

Noi suntem creaturi *dependente*. Dumnezeu, în schimb, este independent. El are în Sine tot ce Îi trebuie. El nu depinde de nimic și de nimeni din afara Sa pentru a avea viață (F.A. 17:25). Nimic din afara Sa nu-L poate face desăvârșit și nu există vreun lucru pe care El să-l urmărească și pe care ar

putea să nu-l atingă.

În al patrulea rând, Dumnezeu *știe totul*. O, dacă am ști și noi! Dacă am ști cum va ieși acea investiție atunci când ne punem banii în ea! Dacă am ști dinainte că persoana în care ne-am încrezut ne va dezamăgi în final! Riscul face parte din deciziile omenești, fiindcă nu cunoaștem toate detaliile, și cu atât mai puțin rezultatele. Pentru noi, nimic nu este garantat. Incertitudinea aceasta ne alimentează adesea *teama de eșec* și face ca deciziile de zi cu zi să pară mai apăsătoare decât sunt în realitate.

Dumnezeu nu trebuie să spună niciodată „dacă aș fi știut", fiindcă El știe deja totul (Isaia 46:10). Nimic din întregul Univers, nici măcar cea mai mică mișcare a unei molecule, nu se petrece fără ca El să știe. De fapt, nimic nu se petrece fără știrea Lui, fiindcă nimic nu are loc în această lume care

să-I fi scăpat din plan. Nicio complicație sau împrejurare neprevăzută nu poate schimba „planul A" al lui Dumnezeu. Totul se împlinește după voia Sa.

În al cincilea rând, Dumnezeu este *atotputernic*. Am putea spune că, în cazul Lui, cunoașterea chiar înseamnă putere! De cele mai multe ori, noi habar nu avem ce se petrece și cu atât mai puțin putem influența decisiv rezultatul. Nici măcar toată instruirea, educația, experiența sau bogăția din lume nu ne pot garanta reușita.

Ceea ce Dumnezeu știe și ceea ce El face sunt lucruri care merg mână în mână. El împlinește toate planurile Sale în mod desăvârșit, pentru că nimic nu-I poate pune bețe în roate. Dumnezeu duce întotdeauna lucrurile la bun sfârșit. A fost de ajuns ca El să vorbească, și tot ce vezi pe fereastră a fost creat într-o clipă (Gen. 1-2). În vocabularul

divin, cuvântul „a încerca" nu există. Dumnezeu nu încearcă; El face.

UTILITATEA UNUI DUMNEZEU DIFERIT DE NOI

Dumnezeu nu poate fi părtaș cu adevărat limitelor specifice făpturilor create. Cred că acesta este un lucru bun, unul foarte bun și necesar, dacă vrem ca El să ne poată ajuta cu adevărat. Când ne luptăm să înțelegem *cum să facem față fricii de eșec,* ne ajută să știm că există Cineva care nu dă greș și care nu Se teme niciodată.

Kevin DeYoung ilustrează această logică într-un mesaj mai vechi de la o conferință, intitulat „Dumnezeul care nu este ca noi. De ce avem nevoie de doctrina imuabilității divine". El a povestit cum se juca pe podea cu LEGO-uri împreună cu fiul său mic. Băiatul se supăra pentru că nu reușea să urmeze instrucțiunile de asamblare,

se plângea că lipseau piese și că totul era un dezastru! De ce avea nevoie fiul lui în acel moment? De un tată la fel de copleșit ca el sau de unul care poate să se aplece și să-l ajute să iasă din impas?

Prietene, un Dumnezeu mai „asemănător cu noi" nu te poate ajuta cu nimic. Dacă Dumnezeu ar putea da greș, cine L-ar ajuta? Mai mult, cum te-ar putea ajuta El când tu cazi, dacă El nu Se poate ajuta nici pe Sine? Un așa-zis „dumnezeu" care are nevoie de tine și de mine la fel de mult cum avem noi nevoie de el nu merită acest nume.

Dumnezeu nu dă greș niciodată. Caracterul Lui statornic, credincios legământului, le oferă o nădejde adevărată unor oameni nestatornici și supuși eșecului ca noi. Există Cineva care Se poate apleca spre noi și ne poate ridica din nou pe teren solid. Aceasta este temelia reușitei prin eșec, căci

noi reușim nu fiindcă am fi fără cusur, ci fiindcă Dumnezeu ne întâlnește în slăbiciunea noastră și ne arată felul cum eșecurile ne modelează. Putem avea încredere că planurile și făgăduințele Lui pentru noi nu vor da greș, deoarece El nu dă greș niciodată.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Ești mai înclinat să pui fiecare „eșec tipic condiției de făptură creată" pe seama unui „eșec spiritual", sau ești mai înclinat să scuzi orice „eșec spiritual" spunând că asta ține de condiția ta omenească? De ce crezi că reacționezi astfel?

2. Te poți gândi la alte trăsături ale caracterului lui Dumnezeu care fac imposibil ca El să dea greș?

3. Cum reacționezi când treci printr-un eșec care nu este din vina ta? Ce ai vrea să schimbi în reacția ta, în lumina celor citite

în acest capitol?

PARTEA A DOUA.
UN LUNG ȘIR DE OAMENI CARE AU DAT GREȘ

În prima parte a acestui ghid de studiu am făcut deosebirea între două tipuri de eșec: eșecul spiritual și eșecul care ține de condiția noastră de făpturi create. Acesta din urmă are loc când nu reușim să facem ceva pentru simplul motiv că nu suntem Dumnezeu. Eșecul nu este întotdeauna din vina noastră. Acest lucru ne ajută să înțelegem *importanța eșecului* ca parte din felul în care am fost creați, nefiind neapărat ceva care să ne doboare.

Totuși, de multe ori eșecul este din vina noastră. Vom numi „eșec spiritual" acel fel de eșec de care suntem responsabili. Eșecul spiritual apare atunci când nu-L iubim și nu-L ascultăm pe Dumnezeu mai presus

de oricine și de orice. Putem numi asta folosind celălalt termen, mai cunoscut nouă, anume *păcatul.*

Eșecul spiritual se manifestă pe două planuri: vertical și orizontal. Când eșuăm din punct de vedere spiritual, în primul rând Îl dezamăgim pe Dumnezeu. Problema noastră fundamentală este că nu ne îndeplinim rolul de oameni creați după chipul Lui. Iar eșecul nostru merită „răsplătit" cu o veșnicie sub mânia sfântă a lui Dumnezeu. Aceasta este deseori situația în care *teama de eșec* se transformă într-o *teamă mai profundă de condamnare*, fiindcă începem să înțelegem că eșecurile noastre au consecințe mult mai grave decât credeam noi la început.

Eșecul nostru spiritual începe cu relația noastră cu Dumnezeu, dar de obicei el ne face să-i rănim și pe semenii noștri. Noi ratăm serbarea fiindcă, după serviciu, n-am

putut lăsa sticla din mână. Partenerul nostru de afaceri nu-și mai poate plăti ipoteca fiindcă am început să punem deoparte un mic fond personal din banii firmei. Suntem atât de captivați de imaginile altor oameni de pe telefon, încât nu ne mai îngrijim de soțul sau soția noastră. Desigur, întotdeauna Îl dezamăgim mai întâi pe Dumnezeu, dar eșecul spiritual rareori se oprește până nu rănește și pe altcineva dintre apropiații noștri.

UN LUNG ȘIR DE OAMENI CARE AU DAT GREȘ

Eșecul nu este ceva nou. Vreau să-ți povestesc începuturile lui, pentru a înțelege cum a intrat eșecul spiritual în lume și ce a făcut el de atunci încoace. Astfel, vom vedea că facem parte dintr-un lung șir de oameni care au eșuat. Sper ca urmărirea acestei istorii scurte să ne ajute să înțelegem de

ce eșuăm și ce consecințe are eșecul, precum și de ce el este important pentru a ne înțelege pe noi înșine și nevoia noastră de har.

Adam

La început... Dumnezeu. Așa începe povestea Bibliei. Dumnezeu pur și simplu exista – dintotdeauna – și Se bucura de o părtășie desăvârșită ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Acest Dumnezeu pe deplin fericit a hotărât să creeze ceva. El nu avea nevoie să facă asta, dar a dorit să-Și arate slava, și așa a făcut. Tot ce a luat ființă după Geneza 1:1 a fost creat de El și pentru El.

Și Adam și Eva nu au făcut excepție. De fapt, oamenii au avut și continuă să aibă un rol unic în creația lui Dumnezeu. Dintre toate lucrurile create de El, doar Adam și Eva au fost făcuți „după chipul Său" (Gen. 1:27). Ei au venit pe lume având o relație specială cu Dumnezeu, relație care ne conferă

deopotrivă un statut și o responsabilitate. Noi suntem purtători ai chipului lui Dumnezeu și trebuie să-L reprezentăm ca atare. Adam a fost creat să fie asemenea unui fiu al lui Dumnezeu și să poarte asemănarea spirituală a familiei Sale.

Dar ce înseamnă să-L reprezentăm astfel pe Dumnezeu? Noi Îl reflectăm spunând adevărul despre El, iubindu-L mai presus de orice și făcând ceea ce El ne poruncește. Rolul lui Adam era să reflecte slava și bunătatea Creatorului său, să păzească grădina și să răspândească pe tot Pământul cunoașterea slavei lui Dumnezeu (Gen. 1:28). Acesta era rolul lui Adam și, întrucât el ne reprezintă pe toți, este și rolul nostru.

Din nefericire, povestea nu se încheie aici. Adam a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, ascultând de minciunile șarpelui și mâncând din pomul din care Dumnezeu îi

poruncise să nu mănânce. În loc să reflecte slava lui Dumnezeu, Adam a hotărât să-și făurească propria slavă.

Și Adam a dat greș. El avea o sarcină de îndeplinit și responsabilități de dus la bun sfârșit, dar a eșuat. Eșecul lui ne arată cât de grea este *lupta omului cu eșecul,* pentru că însăși căderea lui Adam în păcat ne arată cât de repede se pot transforma intențiile bune în păcat.

Și urmările eșecului lui s-au răspândit pretutindeni. Prin păcatul lui Adam, moartea fizică și spirituală a intrat în lume, și nimeni nu poate scăpa de urmările ei. Eșecul lui Adam nu doar că ne afectează, ci el este socotit și ca eșecul nostru. În Adam, noi ne naștem vinovați și corupți. La fel cum Adam și Eva au fost alungați din grădină, păcatele noastre ne despart de Cel care ne-a creat.

Noe

Adam și Eva au avut copii, dar eșecul spiritual s-a transmis în familia lor. Toți cei născuți după Adam continuă să poarte chipul lui Dumnezeu, dar continuă și să păcătuiască, nereușind să-L iubească pe Domnul cu toată inima, cu toată mintea, cu tot sufletul și cu toată puterea lor. Păcatul întregii omeniri îl face pe Moise, autorul primelor cinci cărți ale Bibliei, să scrie: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe Pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău" (Gen. 6:5).

Afirmația aceasta cuprinde totul. După cădere, niciunul dintre noi nu este un om bun care mai dă greș din când în când. Noi nu suntem păcătoși pentru că păcătuim uneori, ci păcătuim pentru că suntem păcătoși. Din punct de vedere spiritual, noi

eșuăm pentru că suntem oameni aflați în eșec spiritual. Faptele noastre păcătoase sunt roadele care dau la iveală starea stricată a inimii. Tocmai de aceea este important să învățăm *cum să facem față fricii de eșec*, căci altfel, eșecul devine doar încă un ciclu al rușinii.

În Geneza 6, Dumnezeu hotărăște să o ia de la capăt și trimite un potop care șterge de pe fața pământului toate făpturile vii, cu excepția lui Noe și a familiei sale. După ce apele s-au retras, Dumnezeu îi spune lui Noe să fie roditor și să se înmulțească (Gen. 9:1), ceea ce este aceeași însărcinare pe care i-o dăduse lui Adam.

Dar această „reluare de la zero" se dovedește aproape imediat un nou început ratat. Eșecul supraviețuise cu siguranță potopului, căci înainte să se încheie capitolul 9 din Geneza, Noe s-a îmbătat și s-a dezbrăcat cu

totul în cortul său. Aceasta este încă o dovadă care ne învață de ce eșecul este important: el scoate la iveală faptul că inima omului nu s-a schimbat, nici măcar după un nou început.

Israel

Trecem înainte în istorie cu câteva secole, până la poporul Israel. Marea națiune făgăduită lui Avraam se afla în robie în Egipt. Dumnezeu îl ridică pe Moise ca să-Și elibereze poporul de sub stăpânirea lui Faraon și să-l ducă în țara promisă strămoșilor lor.

În drum spre țara promisă, israeliții au făcut un popas la muntele Sinai. Acolo, Dumnezeu Și-a oficializat relația cu Israel, astfel că ei aveau să fie poporul Lui, iar El avea să fie Dumnezeul lor (Exod 19:7-11). Israel a primit rolul pe care Dumnezeu i-l dăduse lui Adam în grădina Eden: să-I reflecte slava înaintea celorlalte popoare. În

Exod 4:22, Israel este numit chiar „fiul" lui Dumnezeu.

Termenii și regulile de viață ca popor al lui Dumnezeu în acea țară le-au fost dați prin Lege, pe care Moise a adus-o la ei scrisă pe două table de piatră. Dacă Israel își îndeplinea rolul și asculta, avea să se bucure de binecuvântare. Dacă eșua, urma să se confrunte cu judecata.

Tot ce avem de spus este doar că Israel a făcut mult mai des a doua alegere, nerespectând condițiile legământului. Poporul nici măcar nu a așteptat întoarcerea lui Moise cu tablele Legii, ci și-au topit bijuteriile și au făcut din ele un vițel de aur căruia să i se închine (Exod 32). Ei aveau o singură însărcinare și au comis o abatere care merita concedierea chiar înainte de data oficială a începerii lucrului.

Acesta a fost doar un indiciu a ceea ce

urma să se petreacă. Israel nu a reușit să iasă din încurcăturile în care singur s-a băgat. Dumnezeu făcuse un legământ cu poporul, dar acesta nu și-a respectat partea. Prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, menită să fie o sursă de bucurie, a devenit o problemă. Cum poate un Dumnezeu sfânt să locuiască în mijlocul unui popor păcătos?

Lideri precum Moise și sistemul jertfelor au oferit o soluție temporară. Dar an după an, în ciuda jertfelor repetate, Israelul a continuat să nu-și îndeplinească însărcinarea primită de la Dumnezeu. Inima poporului era prea atrasă de „dumnezeii" din jur pentru a deveni comunitatea ideală, aflată sub domnia lui Dumnezeu, pe care trebuia s-o înfățișeze înaintea lumii. Totuși, chiar și aici povestea sugerează că *succesul poate veni prin eșec*, fiindcă neajunsurile lor arătau înainte spre Cel care nu avea să dea greș niciodată.

David

De ce avea nevoie Israelul? De o conducere bună. În vremea judecătorilor, fiecare făcea ce-i plăcea, pentru că nu era niciun împărat care să-l țină în frâu (Jud. 21:25). Israelul era încântat de perspectiva unui rege, deși prețuia aceleași lucruri la un viitor conducător ca popoarele din jurul lor. Ei doreau un bărbat impunător, care să-i ducă la luptă, cineva... înalt! Cu siguranță, un asemenea rege avea să pună capăt eșecului lor spiritual.

Dumnezeu avea însă alt plan: un tânăr păstor, neșlefuit, pe nume David. El intră în scenă plin de râvnă pentru slava lui Dumnezeu și de încredere că Domnul Își va izbăvi poporul, oricât de uriaș ar fi dușmanul (1 Sam. 17). Acest „om după inima lui Dumnezeu" părea să aibă un viitor strălucit, deoarece Dumnezeu îi dădea izbândă după

izbândă (1 Sam. 13:14). Ca împărat, David trebuia să reprezinte interesele lui Israel. Reușita lui avea să fie reușita lor; eșecul lui avea să fie și eșecul lor.

Tocmai de aceea eșecul lui David este cu atât mai dureros. La fel ca Adam și Israel de dinaintea lui, el nu și-a îndeplinit rolul. Relația lui adulteră cu Bat-Șeba este „proba numărul unu". El a lăsat-o însărcinată, apoi a aranjat să-i fie ucis soțul pentru a-și acoperi fapta. Păcatul lui David cu Bat-Șeba ilustrează perfect felul în care un eșec spiritual începe în relația cu Dumnezeu și ajunge să-i rănească pe ceilalți (v. Psalmul 51, în care David reflectă asupra situației după ce s-a pocăit).

Pentru mulți dintre noi, povestea lui David arată și de ce teama de eșec ne apasă atât de greu: vedem cât de repede poate păcatul să destrame o viață, o chemare și chiar

o împărăție. Totuși, pocăința lui ne arată că *eșecul poate deveni o cale spre succes* atunci când ne întoarce la Dumnezeu, în loc să ne îndepărteze de El.

Vechiul Testament se încheie într-o notă destul de sumbră. Eșecul lui Israel a dus la îndepărtarea lui, pentru o vreme, din țara făgăduită. Poporul s-a întors acolo în cele din urmă, dar nimic nu mai era la fel, căci Dumnezeu nu mai era acolo. Problema păcatului lor a rămas. Și la fel și mânia lui Dumnezeu.

Aceeași întrebare stă înaintea noastră când începe tăcerea de 400 de ani dintre Vechiul și Noul Testament: cum poate un Dumnezeu sfânt să-i mântuiască pe niște oameni păcătoși?

Ce va face Dumnezeu cu oameni care au dat greș, oameni precum Adam, Noe, Israel, David și noi?

NIMIC NOU SUB SOARE (NICI MĂCAR EȘECUL)

Povestea eșecului este, aproape literal, o poveste la fel de veche pe cât este timpul. Adam, Noe, Israel și David au dat cu toții greș în a oglindi slava lui Dumnezeu. După cum vom vedea în partea următoare, noi ne aflăm exact în aceeași situație ca ei.

Dar poveștile lor ne aduc aminte și că *eșecul este cheia pentru succes* atunci când el ne arată neputința și când ne scoate în evidență credincioșia lui Dumnezeu.

Înainte să mergem mai departe, oprește-te și minunează-te de faptul că, în paralel cu istoria eșecului, se desfășoară o altă poveste: o istorie a izbăvirii, făgăduită încă din grădina Eden, una care avea să îi aducă mântuirea poporului lui Dumnezeu (Gen. 3:15).

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Gândește-te la păcatele care ocupă un loc central în viața ta. În ce fel sunt ele legate de faptul că nu-L iubești pe Dumnezeu așa cum ar trebui?

2. Ce ne învață originile eșecului despre noi înșine și despre eșecurile noastre?

PARTEA A TREIA. UN EȘEC MAI MARE DECÂT CREDEAI

În secțiunea precedentă am urmărit eșecul spiritual până la originea lui: căderea lui Adam în grădina Eden. Din nefericire, faptul că Adam nu L-a reflectat pe Dumnezeu așa cum fusese creat să facă nu a fost doar un eșec personal, ci el a avut urmări cosmice. Pentru noi, aceste urmări sunt profund personale și influențează felul în care înțelegem astăzi ce spune Biblia despre eșec.

DE CE EȘUĂM

Știai că Biblia descrie păcatul folosind limbajul eșecului? Romani 3:23 spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Printre altele, păcatul înseamnă să nu atingi ținta. Multe versete biblice despre eșec folosesc aceeași imagine.

Teologii spun că Pavel face aici aluzie la tirul cu arcul: slava lui Dumnezeu este centrul țintei, iar viețile noastre trag pe lângă țintă. Standardul lui Dumnezeu este desăvârșit, iar noi suntem, evident, departe de el. Nu reușim să atingem măsura stabilită de sfințenia lui Dumnezeu.

În timpul facultății am fost consilier într-o tabără creștină pe perioada verii. Una dintre activitățile cele mai amuzante era tirul cu arcul. Ar fi prea îngăduitor să spun că încercările copiilor de a nimeri centrul țintei erau doar „pe lângă". Am descoperit însă că unii copii ratau intenționat. Ei voiau o scuză ca să exploreze pădurea, iar o săgeată trasă aiurea le oferea ocazia perfectă.

NU VREM SĂ REUȘIM

Iată ce vreau să spun: noi nu ratăm ținta spirituală doar fiindcă suntem încă în proces de învățare și avem nevoie de timp să ne

îmbunătățim performanțele. În starea noastră naturală, păcătoasă, noi nu avem doar o țintire morală greșită, ci așa ne și dorim să facem. Am putea spune că eșuăm spiritual fiindcă vrem să eșuăm, asemenea cuiva care trage intenționat cu săgețile înspre pădure, nu înspre țintă.

Problema noastră nu este lipsa de cunoaștere. Întoarce-te câteva pagini la Romani 1:21-23, unde Pavel spune:

> „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au făcut că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare".

Îți sună cunoscut? La fel ca Adam în grădina Eden, noi am dat totul pe nimic. Am renunțat la rolul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a încerca să fim propriii noștri stăpâni. L-am schimbat pe El cu noi înșine și cu păcatul nostru. În esență, nu atingem standardul lui Dumnezeu fiindcă nu ne pasă de standardul Lui. Ne pasă de propriul nostru standard. Acesta este motivul pentru care nu ne simțim întotdeauna acei oameni aflați în eșec spiritual, așa cum suntem în fapt. Noi manipulăm regulile ca să ieșim învingători în jocuri menite să ne hrănească orgoliul.

Prietene, nu vei ști ce să faci cu teama de eșec sau cu eșecul în sensul biblic până nu vei fi confruntat cu acest adevăr dureros: inima ta iubește eșecul spiritual. Noi nu suntem victime ale întunericului, ci iubim întunericul. Lumina arată cine am fost meniți să fim

și cine suntem de fapt, așa că fugim de ea cât de repede putem (Ioan 3:19-20).

NU PUTEM BIRUI EȘECUL NOSTRU

Biblia folosește metafore active pentru a descrie păcatul nostru, așa cum face Pavel în Romani 1 și 3. Noi suprimăm adevărul, schimbăm lucrurile între ele și ratăm ținta. Scriptura folosește însă și metafore pasive pentru a descrie starea noastră păcătoasă. Primele subliniază urmărirea păcatului și respingerea lui Dumnezeu, iar celelalte arată că suntem cu totul incapabili să facem orice altceva.

Nicio imagine nu surprinde mai profund situația în care ne-am adus singuri decât moartea. „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre…" (Efes. 2:1). „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur…" (Col. 2:13). „Și umblarea după lucrurile firii pământești

este moarte... Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Rom. 8:6-7).

Problema noastră nu este atât că dăm greș, cât faptul că am dat deja greș. Pasajele biblice despre eșec nu spun că suntem ca unul care se înecă în ocean, ci spun că deja ne-am înecat. Și nu avem în noi înșine nicio speranță că am putea schimba ceva, nici măcar că am vrea (ceea ce, desigur, nu vrem).

Noi eșuăm spiritual fiindcă nu suntem dornici și nici nu suntem în stare să fim altfel.

DIFERITELE FEȚE ALE EȘECULUI SPIRITUAL

Eșecurile tale și ale mele au aceeași sursă: inimile noastre păcătoase. Totuși, eșecurile tale pot arăta foarte diferit de ale mele. Revenind la Epistola către Romani, Pavel încheie

capitolul 1 cu o listă de păcate. Poate că unele îți sunt familiare:

> „Astfel, au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urâtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac" (Rom. 1:29-32).

Versetele biblice care ne vorbesc despre eșec, precum cele din Romani 1:29-32, ne arată că eșecul nu arată la fel în viața tuturor

oamenilor. Eșecul spiritual se poate manifesta prin dependențe și o serie de relații destrămate. El se poate manifesta sub forma unei neprihăniri de sine insuportabile sau ca o răutate pasiv-agresivă. Dar aceste două manifestări sunt ca două fețe ale aceleiași monede. Poate că tu și eu nu eșuăm în același fel, dar motivul fundamental este același: am schimbat slava lui Dumnezeu pe o minciună și acum suntem nevoiți să suportăm consecințele.

RĂSPUNSUL DREPT AL LUI DUMNEZEU LA EȘECUL NOSTRU SPIRITUAL

Cum răspunde Dumnezeu la faptul că noi nu-L iubim și nu-L ascultăm? „Plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23). Prin faptul că nu ne închinăm lui Dumnezeu, punem sub semnul întrebării vrednicia Lui, iar acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. Cineva va trebui să plătească un preț cumplit.

Mânia lui Dumnezeu – mânia Lui dreaptă împotriva păcatului nostru – poate părea o reacție exagerată până când înțelegem cât de grave sunt consecințele eșecului nostru. Întreaga creație se pleacă înaintea Creatorului: Soarele, Luna și stelele există ca să facă ceea ce El le spune să facă. Iar apoi suntem noi, care Îl scuipăm în față și ne purtăm de parcă am fi buricul Universului. Aceasta este însăși definiția răului. Mânia Lui se aprinde împotriva noastră fiindcă El este vrednic mai presus de orice, dar noi Îl tratăm ca pe un nimeni, ca și cum noi am fi mai importanți decât El.

Domnul nu poate lăsa eșecul nostru spiritual nepedepsit. Noi meritățm osânda veșnică în Iad. El este un Dumnezeu veșnic și infinit de bun, iar noi meritățm o pedeapsă veșnică și infinit de îngrozitoare, dar dreaptă. Dacă El ne-ar da mai puțin de atât,

ar însemna că El nu este atât de glorios pe cât spune. Verdictul asupra vieții noastre este „vinovat" și „osândit", și nicio faptă bună și niciun ritual religios nu-l pot schimba.

Aici *teama de eșec* devine dureros de reală: noi nu am eșuat doar la o sarcină, ci înaintea unui Dumnezeu sfânt, fără să putem repara situația prin puterile noastre. Dar frumusețea Evangheliei este că, acolo unde noi dăm greș, Isus nu dă greș niciodată.

DIAGNOSTIC CORECT, TRATAMENT POTRIVIT

De ce am petrecut atât de mult timp explicând natura păcatului? Proverbul este adevărat: vestea bună are sens doar în lumina veștii rele. Imaginează-ți că am începe cu „zece sfaturi și trucuri pentru data viitoare când dai greș". La ce ne-ar folosi dacă eșecul nostru spiritual pornește chiar din

miezul ființei noastre? A le oferi sfaturi practice unor oameni aflați în eșec spiritual ar fi ca și cum un medic ar trata cancerul cu un plasture. Poate că l-ar acoperi pentru o vreme, dar ei tot ar muri.

Nu te vei bucura de soluția potrivită dacă nu-ți înțelegi problema. Sper că acum este clar că problema eșecului nostru este, de fapt, problema păcatului: noi nu facem ceea ce ar trebui să facem, pentru că, fără Isus, nu putem și nici nu ne dorim cu adevărat să facem ce trebuie.

Dar aici vine speranța care străpunge teama de eșec: Cel care nu dă greș niciodată intră în povestea noastră. *Isus nu dă greș niciodată,* nici în ascultare, nici în dragoste, nici în împlinirea Legii lui Dumnezeu și nici în scăparea păcătoșilor care se prăbușesc la picioarele Lui.

Ești gata pentru o veste bună? Minunat,

pentru că mânia și condamnarea nu sunt nici pe departe singurele răspunsuri ale lui Dumnezeu la eșecul nostru spiritual.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Cum reacționează inima ta când ești confruntat cu incapacitatea și lipsa ta de voință de a trăi pentru slava lui Dumnezeu?

2. De ce este important să înțelegi de ce nu reușești să-I fii plăcut lui Dumnezeu? Ce se întâmplă când nu înțelegi acest lucru?

3. Cum ai putea folosi lucrurile afirmate în acest capitol pentru a îndemna cu dragoste, în această săptămână, pe cineva necredincios din viața ta?

PARTEA A PATRA. VESTEA BUNĂ PENTRU CEI CARE AU EȘUAT

Am început acest ghid de studiu spunând că toți cei care au trăit vreodată au dat greș, cu excepția unei singure persoane. În sfârșit, a venit timpul să ți-L prezint. Există Cineva care nu a dat greș niciodată și care nu a fost niciodată sub standardul desăvârșit al lui Dumnezeu. El este Domnul Isus Hristos, Mântuitorul nostru, care a venit ca să reușească acolo unde noi toți am eșuat și ca să ne dăruiască mântuirea în Numele Lui. La El suntem chemați să privim ori de câte ori *teama de eșec* ne cuprinde inima, și asta pentru că *Isus nu dă greș niciodată.*

SCOPUL ISTORIEI EȘECULUI

Știu că a părut mult să te plimb pe strada lungă de întâmplări din Biblie, dar

am motive întemeiate pentru care am făcut asta. Primul este să te fac să te gândești de două ori înainte de a încerca să te scuturi de praf, să-ți încleștezi dinții și să muncești mai mult pentru a deveni un om de succes spiritual în ochii lui Dumnezeu. Există însă și un al doilea motiv pentru care am vrut să reiau istoria eșecului spiritual: ca să te bucuri de istoria paralelă a făgăduințelor lui Dumnezeu de a-i mântui pe cei care au dat greș printr-un Fiu perfect de ascultător. Doar atunci când ne înțelegem eșecurile simțim greutatea harului, și abia atunci vedem de ce faptul că *Isus nu dă greș niciodată* este ancora oricărui credincios care se confruntă cu *teama de eșec*.

Adam și Eva nu apucaseră bine să iasă din grădină, că Dumnezeu le-a arătat deja că nu terminase lucrarea Sa cu făpturile Sale păcătoase. În Geneza 3:15, Dumnezeu îi

spune șarpelui satanic: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul". Unul dintre fiii lui Adam și ai Evei urma să vină și să salveze situația, reușind acolo unde ei eșuaseră.

Restul Vechiului Testament descrie căutarea omenirii după acest Fiu care avea să zdrobească șarpele și să întoarcă blestemul. Și știm din capitolul al doilea că acesta nu era Noe, Israel sau David. De fapt, ultima carte a Vechiului Testament, cartea Maleahi, se încheie fără să ne spună cine este acest Fiu. Tot ce ne rămâne este o firavă licărire de speranță într-o mare de întuneric: va veni un Fiu al lui David, Mesia, care va îndrepta lucrurile.

Dar primul verset al Noului Testament exclamă: „A venit!" Matei 1:1 începe astfel: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui

David, fiul lui Avraam". Isus este Fiul făgăduit încă din Geneza 3:15. Confirmarea vine atunci când Duhul Sfânt Se coboară peste El în chip de porumbel la botez, vestind înaintea întregului Univers: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17).

ÎNFRUNTAREA DIN PUSTIE

Imediat după aceea vine primul test major al lui Isus. Matei 4:1-3 ne spune: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: ‚Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini'".

Unde am mai văzut lucrul acesta? Ce s-a întâmplat prima oară când Satana l-a ispitit pe un fiu al lui Dumnezeu să se îndoiască de

Cuvântul Său? Aproape că auzim șuieratul șarpelui din vechime ca un ecou: „Oare chiar a zis Dumnezeu?" Dar aici, spre deosebire de grădina Eden, Fiul lui Dumnezeu răspunde cu încredere și dragoste față de Tatăl: „Drept răspuns, Isus i-a zis: ‚Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu'".

Ispitirea lui Isus în pustie ar trebui să ne aducă aminte și de cei 40 de ani petrecuți de Israel în pustie. Frica i-a împiedicat să se încreadă în abilitatea lui Dumnezeu de a face ceea ce făgăduise, așa că ei au rătăcit sub soarele arzător până când a murit toată generația care Îl respinsese. Și ei erau obosiți și flămânzi. Israel a cedat ispitei, cârtind și plângându-se de felul în care Domnul îi purtase de grijă poporului.

Adam și Israel au picat testele, dar Isus l-

a trecut pe al Său. Acolo unde noi ne prăbușim sub povara *fricii de eșec*, Isus rămâne neclintit, deoarece *Isus nu dă greș niciodată*.

Matei trasează intenționat aceste paralele între istoria eșecului nostru spiritual și biruința spirituală a lui Isus. Isus a fost (și este) un exemplu uimitor de reușită spirituală, pentru că, în viața Sa omenească perfectă, El L-a iubit întotdeauna pe Dumnezeu mai presus de orice și a căutat slava Lui mai mult decât orice.

Isus a fost dintotdeauna Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura noastră omenească pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu, așa cum ni se cerea și nouă, dar El a reușit acolo unde noi am eșuat. Autorul Epistolei către Evrei spune că Isus este asemenea nouă în toate privințele, având voință, trup, minte și suflet omenesc, însă fără păcat (Evrei 4:13).

ASCULTĂTOR PÂNĂ LA MOARTE

Isus a fost ascultător până la moarte (Fil. 2:8). În Grădina Ghetsimani, El L-a întrebat pe Tatăl dacă exista vreo cale de a nu bea paharul mâniei divine care Îl aștepta (Matei 26:36-46). Dar nu exista nicio altă cale, iar El a acceptat acest lucru în agonia Sa, nu fiindcă ar fi avut propriile eșecuri pentru care să plătească, ci fiindcă urma să plătească pentru ale noastre. Reușita spirituală a lui Isus L-a pus pe cruce pentru noi.

Eșecul nostru cerea un preț prea mare ca să-l putem plăti. Dar Isus l-a plătit în întregime. Pe cruce, Isus a fost condamnat în locul nostru. Păcatul și vinovăția noastră au fost puse asupra Lui. El a suportat toată mânia lui Dumnezeu pe care noi o meritam. Să ne amintim mereu că Dumnezeu nu putea pur și simplu să treacă cu vederea neascultarea și păcatul nostru, căci dacă ar fi făcut

asta, S-ar fi negat pe Sine. În schimb, El a adus o jertfă desăvârșită care să ne elibereze de pedeapsa pentru eșecul nostru spiritual, arătându-Se neprihănit și Acela care îl socotește neprihănit pe cel ce crede în Isus (Rom. 3:25-26).

Iată de ce creștinii nu trebuie să fie zdrobiți de *teama de eșec*: noi ne încredem în Cel care a purtat eșecurile noastre la cruce, iar *Isus nu dă greș niciodată*.

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ

Pun pariu că, în sâmbăta de după moartea lui Isus, în întregul Univers se putea auzi și căderea unui ac la pământ. Povestea supremă a reușitei lui Dumnezeu zăcea tăcută într-un mormânt. Lăudat să fie Dumnezeu că ea nu a rămas acolo! Isus a înviat a treia zi, dovedind că moartea Lui împlinise tot ce era necesar pentru a reface legătura dintre Dumnezeu și om.

Învierea triumfătoare a lui Isus a confirmat dreptul Lui la tronul Universului. A fost ca și cum cecul pe care El îl primise fusese plătit cu succes. Fiul a spus pe cruce: „S-a isprăvit", astfel că Tatăl a declarat că lucrarea era cu adevărat încheiată, înviindu-L din morți. Datorită acestei biruințe, chiar și cea mai profundă teamă de eșec își pierde puterea, căci reușita lui Hristos este acum temelia încrederii noastre.

SCHIMBAREA EȘECULUI SPIRITUAL ÎN SUCCES

Cum putem avea parte de reușita lui Isus? Numai prin pocăință și credință. Trebuie să recunoaștem că suntem cu totul în stare de eșec spiritual și că nu putem deveni altfel prin propriile puteri. Cele mai bune încercări ale noastre de a câștiga bunăvoința lui Dumnezeu ne-ar duce direct în Iad. Dar când ne întoarcem de la noi înșine și ne încredințăm în

brațele îndurării lui Dumnezeu în Hristos, primim viața veșnică. Acesta este singurul mod de a reduce la tăcere *teama de eșec*: să ne odihnim în Cel a cărui reușită acoperă fiecare loc în care noi eșuăm și nu atingem ținta.

Rădăcina eșecului nostru spiritual și toate consecințele lui nu sunt îndepărtate prin străduință, ci prin credință. Când ne încredem doar în Hristos, El ia asupra Sa eșecul nostru spiritual, iar noi primim ascultarea Lui desăvârșită ca și cum ar fi a noastră. Pavel surprinde acest „schimb minunat" în 2 Corinteni 5:21 când spune că „pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El".

În Hristos, Dumnezeu, pe care noi L-am insultat, nu Se mai uită la noi și nu ne mai numește „faliți vinovați". El Se uită la noi, Își vede Fiul și ne numește pe fiecare „copil

neprihănit al lui Dumnezeu". Acest adevăr îi eliberează pe credincioși de teama paralizantă de eșec, pentru că noi stăm în neprihănirea lui Hristos, nu în a noastră.

Prietene, dacă nu te-ai pocăit și nu ai crezut această veste bună, nu citi mai departe înainte să faci asta. Nu-ți poți birui eșecul spiritual și nu poți plăti prețul păcatului tău. Isus poate și a făcut acest lucru, dacă vii la El și Îl recunoști ca Domnul, Mântuitorul și cea mai mare comoară a ta.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Te poți gândi la alte pasaje din Noul Testament care arată felul cum Isus a reușit acolo unde noi am eșuat?

2. Cum răspunde Dumnezeu eșecului nostru spiritual prin Cruce? Dar prin înviere?

3. Care este pentru tine cel mai minunat

lucru în faptul că ai fost salvat din eșecul tău spiritual?

PARTEA A CINCEA. CAZI, LUPTĂ, IAR CAZI, IAR LUPTĂ

Probabil că acesta este capitolul pe care îl așteptai. Putem vorbi în sfârșit despre cum să facem față eșecului. Mai precis, ne vom gândi la felul în care noua noastră identitate în Isus și lucrarea Duhului în inimile noastre ne ajută să trăim o viață plăcută lui Dumnezeu – nu o viață perfectă, ci una care Îi este plăcută. Evanghelia este o veste bună și fiindcă făgăduiește că, în viața aceasta, vom dobândi treptat biruință asupra căderilor noastre spirituale. Pe măsură ce creștem, Duhul ne învață și cum să facem față eșecului într-un fel care ne slăbește teama de eșec, în loc să o hrănească.

Am folosit și folosesc intenționat expresii precum „nu perfect" și „treptat". Biruința

noastră asupra eșecului spiritual este sigură, dar lupta abia a început. Dacă te aștepți ca viața creștină să fie o succesiune de victorii, te pregătești singur pentru descurajare și disperare. Învingerea eșecului spiritual este un proces care durează o viață întreagă, fiind un maraton, nu un sprint. A învăța să continui în umblarea cu Dumnezeu în timp ce înfrunți eșecul face parte din viața creștină normală.

Gândește-te la cuvintele lui Pavel din Filipeni 3:12: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus". Nici chiar Pavel, care a scris mai multe epistole din Noul Testament decât oricine altcineva, nu ajunsese încă la perfecțiune spirituală. El încă avea de lucru în lupta cu păcatul. El continua să eșueze și avea nevoie zilnic de ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă apostolul Pavel a trebuit să învețe cum să facă față eșecului, nu ar trebui să ne mire că avem și noi de învățat.

Biblia vorbește despre „firea" noastră pământească. Expresia „fire" nu are de-a face cu trupul fizic, ci cu natura noastră decăzută și păcătoasă. Firea noastră caută să ne îndepărteze de neprihănire și să ne împingă spre păcat. Când credem Evanghelia, firea noastră primește o lovitură de moarte, dar ea continuă să lupte împotriva Duhului care locuiește în noi până în ziua morții. Vei continua să dai greș în viața ta creștină. Întrebarea nu este dacă vei eșua, ci cum vei răspunde atunci când eșecul apare și cum te eliberează Evanghelia de teama paralizantă de el.

CUM GESTIONEAZĂ UN CREȘTIN EȘECUL

Ai făcut-o din nou de oaie. Tocmai lucrul despre care ți-ai spus și I-ai spus lui

Dumnezeu că nu-l vei mai face niciodată, acel lucru l-ai făcut. Nu te-ai așteptat, dar s-a întâmplat. Ai căzut în lupta cu acel păcat, oricare ar fi el în viața ta. Ai dat greș. Din nou. Ce ar trebui să faci acum?

Adu-ți aminte

Primul pas este să te întorci la ceea ce am învățat în capitolul precedent despre Evanghelie. Vestea bună despre viața perfectă a lui Isus, moartea Sa jertfitoare și învierea Sa triumfătoare, primită prin pocăință și credință, a fost o veste bună când ai crezut pentru prima oară și rămâne o veste bună și astăzi, indiferent de cât timp Îl urmezi pe Isus. A-ți aminti de Evanghelie este primul pas în *a face față eșecului*: ea îți oferă un teren solid când emoțiile sunt copleșite de *teama de eșec.*

Pentru a lupta cu eșecul spiritual, trebuie să faci mai mult decât să-ți amintești că ai

fost socotit neprihănit, dar nu mai puțin de atât! Nădejdea ta supremă nu poate sta în reușita ta spirituală, nici măcar după convertire. Ai citit pilda fariseului și a vameșului din Luca 18:9-14?

> „[Isus] a mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. ‚Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: ‚Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele'. Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre Cer; ci se bătea în piept, și zicea: ‚Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Eu vă spun

> că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat'".

Fariseul era un om aflat în eșec spiritual, dar el nu știa acest lucru. El își masca neprihănirea de sine sub o spoială de aparentă evlavie: „Îți mulțumesc că nu sunt ca omul acela". Vameșul, în schimb, știa că era un păcătos care nu putea spera decât la îndurare. Care dintre ei s-a întors acasă socotit neprihănit?

În momentele când stai cu fața la pământ, proaspăt căzut după încă un eșec, adu-ți aminte că nădejdea ta nu stă în reușita ta, ci în reușita lui Isus. Neprihănirea Lui te acoperă ca o haină nouă și curată; veșmintele tale vechi și murdare au fost aruncate de mult timp. Eșecul, de orice fel ar fi, nu te mai definește. Acum Isus te definește.

Așa încep creștinii *să facă față eșecului*: nu negându-l, ci întemeindu-și identitatea pe Hristos, nu pe propriile performanțe.

Mărturisește-ți păcatul

Acum ai îndrăzneala să te apropii de Dumnezeu și să-I spui: „Îmi pare rău". Nu este momentul pentru justificări. Pocăința începe prin recunoașterea vinovăției, astfel că trebuie să trecem de partea lui Dumnezeu și împotriva păcatului nostru. Iată de ce este atât de important să înțelegem de ce eșuăm spiritual. În ultimă instanță, vina este a noastră. Inima noastră încă simte atracția întunericului și trebuie să fim sinceri în această privință.

Ți-a fost vreodată frică să recunoști ceva în fața cuiva fiindcă te temeai de reacția acelei persoane? Ce te aștepți să întâlnești când vii la Dumnezeu cu eșecul tău: iritare, furie, mânie? Iată ce ar trebui să aștepți: „Dacă ne

mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Mărturisește-ți eșecurile cât de repede și des, fiindcă Dumnezeu te va întâmpina cu har peste har. Mărturisirea este unul dintre principalele mijloace prin care Dumnezeu vindecă inima istovită de lupta cu eșecul.

Ai observat al doilea lucru pe care Ioan spune că Dumnezeu îl va face când ne mărturisim păcatul? El făgăduiește să ne curețe de orice nelegiuire. Iertarea este un dar extraordinar de care avem nevoie cu disperare. Avem nevoie și ar trebui să ne dorim să creștem în abilitatea de a-i spune „nu" păcatului și „da" lui Dumnezeu. Același har care ne socotește neprihăniți și ne iartă începe să ne înnoiască inima din interior spre exterior. Pocăiește-te, întoarce-te de la eșecul tău spiritual, primește iertarea și hotărăște să continui

lupta cu păcatul. Acesta este ritmul lung și frumos al vieții creștine: cădem, luptăm, mărturisim, creștem și ne încredem. Prin toate acestea, Dumnezeu ne învață să facem față eșecului fără să fim zdrobiți de teama de eșec.

Luptă

Într-adevăr, lupta noastră împotriva eșecului spiritual în această viață este o bătălie. Noi nu ne putem purifica singuri. Numai puterea lui Dumnezeu ne poate face tot mai asemănători chipului lui Hristos. Totuși, Dumnezeu folosește și eforturile noastre, oricât de slabe ar fi uneori, ca să ne crească în har. Pe măsură ce luptăm, Dumnezeu slăbește încet stăpânirea *fricii de eșec* asupra noastră, mai ales când ea își face simțită prezența în prietenii, în slujire sau în acele momente de eșec la serviciu, care ne descurajează și ne fac să ne îndoim de noi înșine.

Filipeni 2:12-13 spune: „Astfel, dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, nu numai când eram eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă și voința, și înfăptuirea bunei Lui plăceri" [lit. ESV]. Trăiește-ți mântuirea, străduiește-te să atingi ținta, pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în tine.

În 2 Tesaloniceni 1:11-12, Pavel surprinde aceeași dinamică, dar dintr-un alt unghi:

> „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus să

> fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos".

Noi ne hotărâm să trăim pentru Dumnezeu. Facem fapte care izvorăsc din credință. Ne străduim să reușim spiritual... dar întotdeauna prin puterea Lui, având încredere că fiecare pas de ascultare dovedește că El lucrează în noi și ne face tot mai asemănători lui Isus. Așadar, noi facem pași mici spre Tatăl nostru, care Se bucură de noi, iar pașii noștri, oricât de nesiguri ar părea, contează atunci când puterea noastră stă în harul Lui.

Cum ar putea arăta acești pași mici în săptămâna care urmează? Se spune că, dacă nu reușești să-ți faci un plan, de fapt îți planifici eșecul. Cum plănuiești să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea ta? Pentru

unii, asta ar putea însemna să pună capăt unei relații sau să-și arunce calculatorul pe fereastra de la etaj. În sens pozitiv, poate însemna să-ți pregătești condițiile pentru reușită spirituală citind Biblia în fiecare dimineață, poate chiar înainte să verifici notificările de pe telefon. Dumnezeu folosește aceste hotărâri bune ca să ne facă mai asemănători lui Isus, lucrând în chip supranatural prin lucrurile obișnuite și practice.

În esență, lui Dumnezeu I se cuvine meritul pentru reușitele noastre, iar vina pentru eșecurile noastre ne aparține. Dependența noastră de harul Lui pentru a face orice lucru bun mărturisește despre puterea Sa mântuitoare și bunătatea care ne satură sufletul. Dacă El poate lua oameni ca noi, aflați în eșec spiritual, și le poate da măcar o măsură de biruință spirituală autentică prin cunoașterea Fiului Său, atunci Lui I se cuvin toată

lauda și toată slava.

Odihnește-te

Îți amintești cum am deosebit, în primul capitol, eșecul spiritual de eșecul care ține de condiția noastră de făpturi create? Nu vreau să te las fără încurajare în privința felului în care să gestionezi eșecurile care pur și simplu se petrec în viață. Și o spun din nou, nu toate eșecurile sunt la fel. Uneori nu reușești să faci ce ți-ai propus fiindcă tu nu ești Dumnezeu. Alteori, eșecul tău este, de fapt, rezultatul eșecului altcuiva, fie el spiritual sau de altă natură.

Dar să știi că nici eșecurile care țin de condiția ta omenească nu te definesc. Poate că nu sunt păcate care cer pocăință, dar Evanghelia ar trebui să fie primul lucru la care apelezi când lucrurile nu merg cum ai sperat. Vei găsi puterea să te ridici din nou când viața într-o lume decăzută pare că te

doboară, pentru că ai înțeles că nu ești definit de urcușurile și coborâșurile tale, ci de sângele și neprihănirea lui Isus. Adevărul acesta rămâne valabil fie că este vorba de un regres spiritual sau emoțional, fie de un eșec obișnuit la serviciu, care te-a făcut să te simți mic sau incompetent. În orice situație, dragostea lui Dumnezeu rămâne statornică, chiar dacă planurile tale nu se împlinesc.

Simte-te liber să-ți asumi riscuri înțelepte, știind că rezultatele nu vor schimba câtuși de puțin dragostea lui Dumnezeu pentru tine. În plus, oricum nu tu controlezi rezultatele, nu-i așa? Dumnezeu le controlează și El știe mai bine decât tine cum să îndrepte lucrurile. Nu ai obținut locul de muncă dorit? Nu ai reușit să pui pe picioare noua lucrare din biserică? Dumnezeu are un motiv, chiar dacă ar fi să-ți dea ocazia să te încrezi în El și să-I aduci slavă, chiar și când lucrurile ies pe

dos față de așteptările tale.

În cele din urmă, noi știm că Dumnezeu lucrează toate lucrurile, inclusiv eșecurile noastre, spre binele nostru (Rom. 8:28). Eșecurile legate de condiția noastră omenească dor, dar se petrec sub privirea atentă a Celui care nu Și-a cruțat propriul Fiu: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Rom. 8:32). Păstrează acest adevăr în minte pentru data viitoare – și va exista o dată viitoare – când lucrurile nu vor ieși așa cum ai sperat.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Gândește-te la un eșec spiritual recent. Cum te-ar fi ajutat acest fel de gândire să-l înțelegi într-un mod care Îl onorează pe Dumnezeu și îți încurajează sufletul?

2. Simți că poți să-ți mărturisești eșecul înaintea lui Dumnezeu? De ce da sau de ce nu?

3. De ce este atât de greu să ne încredem în Dumnezeu atunci când eșuăm în modalități care nu sunt direct din vina noastră?

ÎNCHEIERE

Iată ce sper că ai învățat din acest ghid de studiu scris de un om care a eșuat iar și iar.

Noi suntem oameni care dau greș. Uneori eșecul este vina noastră, alteori este pur și simplu ceva ce li se întâmplă celor care nu sunt Dumnezeu. Istoria eșecului nostru începe în grădina Eden, unde Adam a păcătuit și nu a făcut ceea ce fusese creat să facă: să I se închine lui Dumnezeu și să-L asculte mai presus de orice. Iar noi ne aflăm în aceeași situație ca Adam. Eșecul nostru spiritual izvorăște din răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, din inimi care nu vor și nu pot să trăiască la înălțimea standardului Său sfânt. Dacă te-ai întrebat vreodată *ce spune Biblia despre eșec*, iată răspunsul: Scriptura arată că eșecul este universal, că își are rădăcina în păcat și că nu-l putem îndrepta de unii singuri.

Din fericire, Dumnezeu a pregătit o soluție pentru eșecul nostru și pentru urmările lui. Isus a reușit acolo unde noi toți am eșuat: El L-a iubit întotdeauna pe Dumnezeu așa cum ar fi trebuit s-o facem și noi. El a murit pe cruce și a înviat pentru a plăti pedeapsa păcatelor noastre, oferindu-ne harul de a schimba ascultarea Lui desăvârșită pe neascultarea noastră, atunci când noi ne întoarcem de la păcate și ne încredem numai în El spre mântuire.

Îndreptățirea este vestea bună că am fost socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă încă dăm greș. Sfințirea este vestea bună că, deși continuăm să eșuăm în diferite feluri, putem crește în abilitatea de a face ceea ce Dumnezeu ne poruncește, prin puterea Duhului Sfânt. El ne dă tot ce avem nevoie ca să ne ridicăm iar și iar după ce cădem. Acesta este aspectul în care *a învăța din eșec*

devine ceva profund creștin: aceasta nu este o tehnică de încredere în sine sau un slogan de dezvoltare personală, ci un proces lent, călăuzit de Duhul, prin care devenim tot mai asemănători lui Isus, chiar în timp ce înaintăm poticnindu-ne.

Pe măsură ce ne apropiem de finalul acestui ghid de studiu, vreau să știi că eșecul tău are un termen-limită. Îndreptățirea ne eliberează de pedeapsa pentru eșecul spiritual, sfințirea ne eliberează de puterea lui, iar glorificarea ne va elibera în final de prezența lui. Într-o zi, fie că vom pleca din această viață ca să fim cu Domnul, fie că El Se va întoarce să ne ducă în Cerul nou și pe Pământul cel nou pe care le pregătește pentru noi, păcatul nu va mai exista și nu vom mai fi la cheremul unei lumi decăzute. Aceasta este adevărata temelie pentru a birui teama de eșec: nu încrederea în propriile

performanțe, ci încrederea în Dumnezeu, care ne-a garantat deja viitorul.

În 2 Corinteni 3:18, Pavel spune: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului". Așa suntem transformați tot mai mult după chipul lui Hristos, privind slava lui Isus descoperită în Evanghelie, căci sfințirea vine pe măsură ce Îl vedem tot mai mult pe Isus!

Apoi, în 1 Ioan 3:2, citim aceste cuvinte: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este". Dacă Îi aparții lui Isus, indiferent de cât de mult ai eșuat față de El în această viață, Îl vei vedea față în față, iar transformarea ta după chipul Lui va fi desăvârșită. Noi merităm

mânia veșnică a lui Dumnezeu, dar, în schimb, ne putem aștepta la o veșnicie de fericire în jurul tronului Său, ca niște oameni iertați, care au dat greș, dar care nu vor mai eșua niciodată de atunci încolo.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Poți explica diferența dintre îndreptățire, sfințire și glorificare? Cum te-ar ajuta acest lucru sau cum l-ar ajuta pe un prieten să facă față eșecului spiritual?

2. Care este lucrul sau persoana de care te aștepți să te bucuri cu cea mai mare nerăbdare în Cerul nou și pe Pământul cel nou?

3. Cum te poți pregăti chiar de pe acum pentru ziua de apoi, în lumina a tot ce ai citit în acest ghid de studiu?





MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org